Hundrapporten 2026

En årlig rapport
från Hundstallet

Hundstallet
HUNDSKYDDSFÖRENINGEN

Om Hundstallet

Hundstallet arbetar för att ge hemlösa och utsatta hundar en andra chans. Vårt arbete styrs av hundarnas bästa och vi arbetar för att skapa en bättre framtid för Sveriges hundar.

Hur vi arbetar

Hundstallet tar emot hundar av olika skäl - de kan ha blivit omhändertagna av myndigheter, vara hittehundar eller ha lämnats in av privatpersoner som av olika anledningar inte kan ta hand om dem. Vi arbetar utifrån varje hunds individuella behov och säkerställer att de får rätt träning och vård för att kunna få ett nytt, kärleksfullt hem.

Vårt arbete för bättre hundvälfärd

Utöver vårt dagliga arbete med att omplacera hundar arbetar Hundstallet aktivt för att förbättra hundvälfärden i Sverige. Vi driver och deltar i olika projekt och kommunikationsinsatser med fokus på press, opinion och påverkan. Målet med detta arbete är att höja standarden för hundars välbefinnande i Sverige och säkerställa att alla hundar får den omsorg och respekt de förtjänar.

Läs mer om oss på Hundstallet.se

Innehåll

Generalsekreteraren har ordet 04

Metod och målgrupp 04

Nyckelinsikter 06

Vem tar ansvar för hunden? 08

När hunden blir ett samhällsproblem 10

Kärleken är gratis - vården är det inte 14

Den mörka sidan av hundmarknaden 16

Generalsekreteraren har ordet

Glapp mellan kärlek och ansvar

Hunden har en självklar plats i våra hjärtan och i det svenska samhället. För de allra flesta är hunden inte bara ett sällskapsdjur, utan en fullvärdig familjemedlem som skänker glädje, trygghet och gemenskap. Det bandet är genuint och djupt - och det är just därför vi inte kan blunda för den verklighet som Hundrapporten 2026 synliggör.

Resultatet i årets undersökning från Sifo är en väckarklocka. Vi ser ett oroväckande glapp mellan den stora kärleken till våra hundar och de strukturer och kunskapsnivåer som krävs för ett tryggt hundliv. Det handlar om allt från brister i träning och kunskap till en ekonomisk sårbarhet som i värsta fall blir en fråga om liv och död. Det handlar också om en lagstiftning som alltför många upplever saknar tillräcklig kraft. Dessutom har vi en situation där bristande pristransparens och höga priser hos veterinärer skapar misstro och i förlängningen påverkar djurens hälsa.

Hundrapporten från Hundstallet behövs för att vi ska förstå dessa utmaningar på djupet. Vi måste våga prata om varför förtroendet för lagstiftningen är så lågt, varför var åttonde hundägare tvingas avstå vård av ekonomiska skäl och varför så många känner sig osäkra inför hotfulla hundmöten. Det är inte frågor som löser sig av sig själva. Vårt mål är att med fakta som grund driva på för ett tryggare hundland. Ett Sverige där varje hund får det liv den förtjänar och där varje hundägare har de verktyg och den kunskap som krävs för att ta sitt ansvar.

Per Leander
Generalsekreterare, Hundstallet

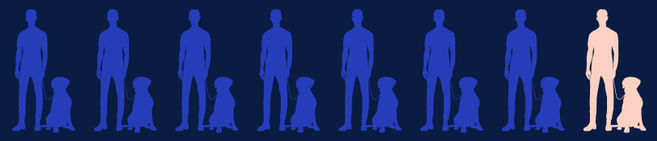
Metod och målgrupp

Metod:	Kvantitativa webbintervjuer i Sifos slumpmässigt rekryterade panel ”Sifo-panelen”
Målgrupp:	18-84 år och hundägare eller före detta Hundägare
Antal intervjuer:	1 010 st
Datainsamling:	17-31 mars, 2026

Nyckelinsikter i korthet

HUNDRAPPORTEN 2026

Vård i fara

Var åttonde hundägare (12 %) har tvingats avstå eller skjuta upp vård av ekonomiska skäl.

Bristande transparens

73%

upplever otydlig prissättning inom djursjukvården som ett stort problem.

Ekonomisk sårbarhet

Hundägandet riskerar att bli en klassfråga;

43%

av hundägarna har begränsad ekonomisk motståndskraft vid oväntade veterinärkostnader.

Stöd för reglering

82%

är positiva till hårdare reglering av uppfödare och valpförsäljning.

Otrygga möten

Trots att **74 %** känner sig trygga med okända hundar, har hela **79 %** någon gång upplevt en hund som betett sig hotfullt eller okontrollerat.

Kunskapsbrist vid köp

Endast **33 %** känner sig säkra på att kunna identifiera en smuggelhund eller oseriös avel.

Ansvarsglappet

84%

anser att hundägaren har ett mycket stort ansvar för att hunden inte skadar andra, men endast **5 %** anser att detta ansvar faktiskt förvaltas mycket väl i praktiken.

Längtan efter licens

46%

Nästan hälften, **46 %** av hundägarna ställer sig positiva till att införa krav på utbildning eller licens för hundägande.

Vem tar ansvar för hunden?

Det finns en mycket stark norm i Sverige om att hundägandet vilar på ett personligt ansvar. Hela 84 procent av de tillfrågade menar att hundägare bör ha ett mycket stort ansvar för att deras hundar inte orsakar skada. Problemet är dock att den upplevda verkligheten inte lever upp till dessa förväntningar. Endast 5 procent anser att svenska hundägare tar sitt ansvar mycket väl.

När de som ser brister får specificera dessa, pekar de främst på träning och socialisering (69 %) samt tillsyn i offentliga miljöer (64 %). Linnea Angelini, sakkunnig och pedagogikansvarig på Hundstallet, betonar att beteenden aldrig uppstår i ett vakuum.

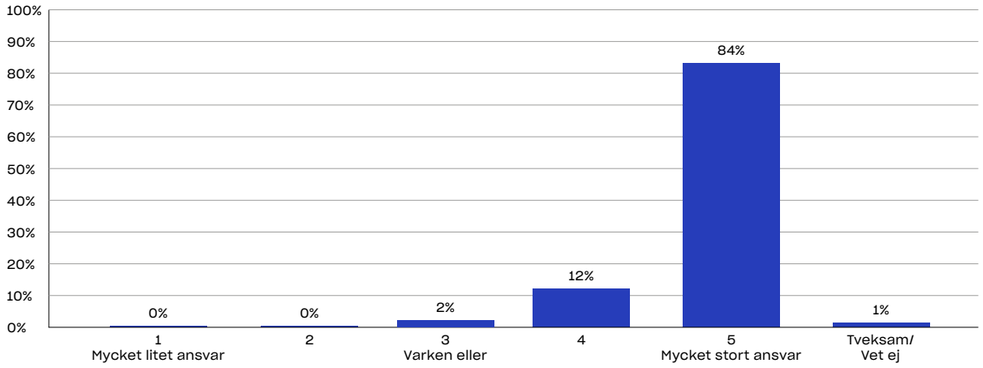
> *– Ökad kunskap ligger till grund för ett ökat ansvar. Varje hundägare behöver förstå sitt ansvar och se rationellt på sin egen hunds beteende. Det handlar om allt från att hålla hunden kopplad till att söka hjälp av utbildade personer i tid, säger Linnea.*

Hundstallet arbetar aktivt för att överbrygga detta gap genom att göra information mer lättillgänglig för allmänheten. Målet är att öka den generella kompetensen i samhället så att framtida hundägare inser vilket engagemang och vilken kunskap som krävs.

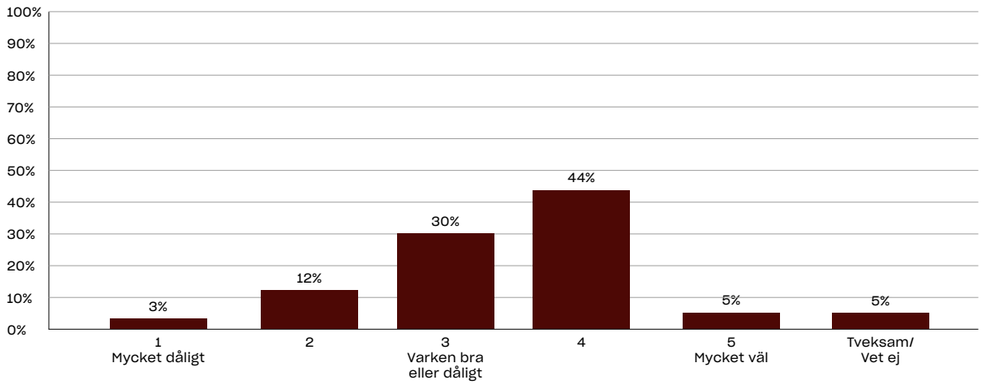
> **Ökad kunskap ligger till grund för ett ökat ansvar. Varje hundägare behöver förstå sitt ansvar och se rationellt på sin egen hunds beteende. Det handlar om allt från att hålla hunden kopplad till att söka hjälp av utbildade personer i tid.**
>
> Linnea Angelini, sakkunnig och pedagogikansvarig på Hundstallet

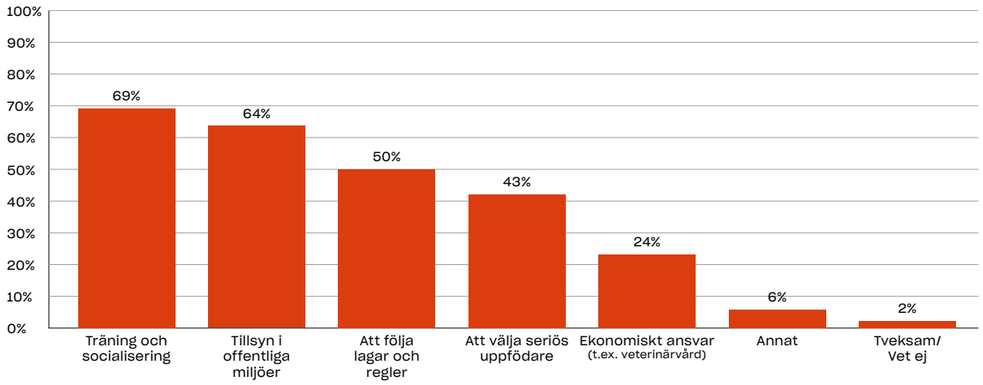
Hur stort ansvar anser du att hundägare bör ha för att deras hund inte skadar andra hundar eller människor?

Hur väl anser du att hundägare i Sverige tar sitt ansvar för sina hundars beteende?

Vilka områden tycker du att hundägare generellt brister mest i?

När hunden blir ett samhällsproblem

Svenskarnas grundinställning till hundar i det offentliga rummet är positiv; 74 procent känner sig trygga vid möten med okända hundar. Hunden uppfattas generellt som ett tryggt och välkommet inslag i samhället.

Samtidigt bär en överväldigande majoritet (79 %) på negativa erfarenheter där hundar upplevts som hotfulla eller okontrollerade. En siffra som Linnea Angelini på Hundstallet beskriver som bekymrande hög.

> *– Siffran är ett tecken på att många brister i sitt hundägarskap. Vi ser även att förmågan att förekomma oönskade situationer brister hos många. Inte bara hundägaren själv, utan även hos allmänheten.*

Upplevelsen är vanligast bland kvinnor (81 %) och i åldersgruppen 45-59 år (84 %), vilket kan spegla ökad exponering snarare än ökad rädsla. Att så många har direkta erfarenheter av problematiska hundmöten understryker behovet av förebyggande arbete och tydligare ägaransvar, innan en otrygg situation eskalerar.

> *– I konkreta situationer så är det alltid personen som håller i kopplet som står ansvarig för att hantera hunden och att informera omgivningen om hundens speciella behov om så skulle behövas. Därtill är det gemene mans ansvar (och ett mycket viktigt sådant) att aldrig interagera med en hund innan ägaren är tillfrågad. Om upplevelsen är kopplad till hemmiljö eller dylikt så ser jag att en potentiell orsak till det är bristande förmåga till att anpassa eller skapa en miljö som främjar önskvärda beteenden. Många gånger är miljön snarare utformad på ett sådant sätt som ökar risken för uppvisande av okontrollerade beteenden.*

Debatten om orsaken till hundattacker är tydlig: 78 procent pekar på bristande ägaransvar som den viktigaste faktorn, medan endast 18 procent anser att hundens ras är avgörande. Det är ett resultat som ligger helt i linje med Hundstallets ståndpunkt. Problemen är strukturella och kopplade till ansvar, inte enskilda raser.

79%

har upplevt
en hotfull hund.

46%

ställer sig positiva
till licenskrav.

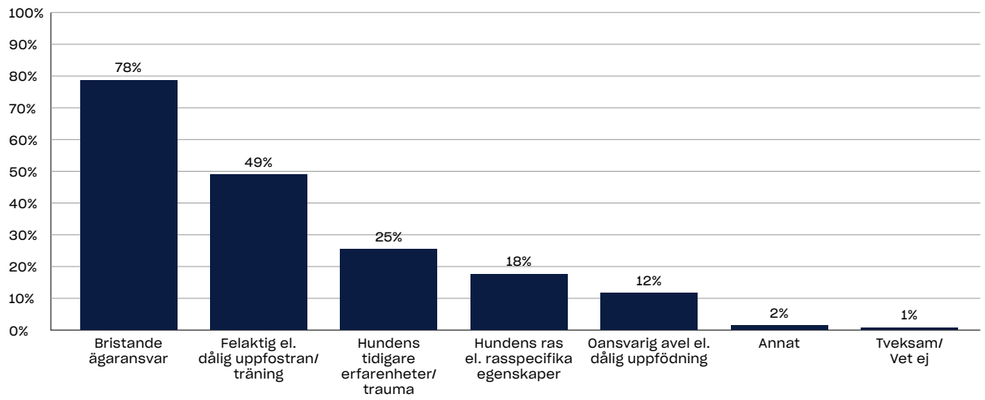
> *– Vi ser en kraftigt påverkad hälsostatus hos de hundtyper som ofta anses delta eller har deltagit i farliga situationer. Avel och uppfödning inom vissa hundtyper tenderar att bedrivas på ett sätt som leder till att oönskade egenskaper nedärvs, både veterinärmedicinskt och mentalitetsmässigt. I den absoluta majoriteten av fallen när hundar som deltagit i hundattacker kommer till oss finns en omfattande smärtproblematik. Det syns också mer frekvent inom vissa raser, vilket kan leda till missuppfattningen att det skulle vara rasbundet. Oavsett ras ökar risken för oönskade beteenden om individen upplever smärta.*

Förtroendet för dagens lagstiftning är lågt: 37 procent anser att lagarna skyddar allmänheten dåligt mot farliga hundar och 34 procent upplever att skyddet för hundars egen välfärd är otillräckligt. Istället för rasförbud - som bara stödjs av 12 procent - förespråkar 37 procent en kombination av åtgärder, och ytterligare 30 procent vill se skärpta krav på ägaransvar.

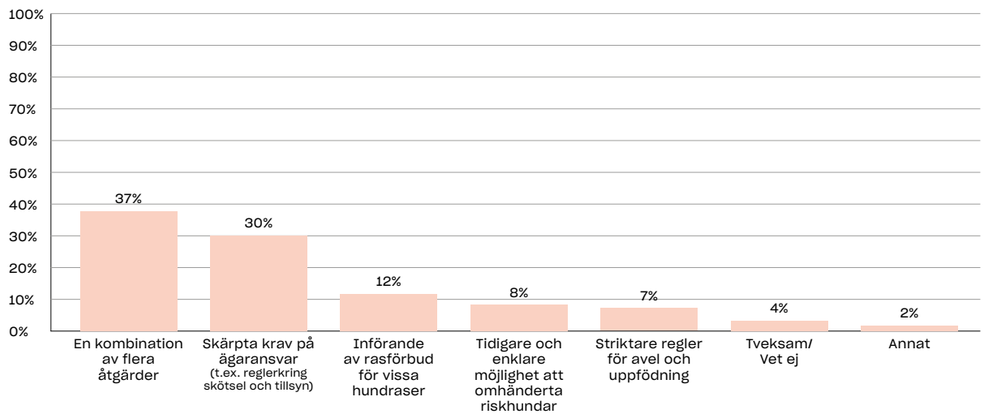
Sammantaget är det en stark opinion för systemförändringar som adresserar orsaken snarare än symptomen. Dessutom är nästan varannan hundägare (46 %) positiv till att införa krav på formell utbildning eller licens - en signal om att allmänheten är redo för mer strukturerade krav på hundägande.

> *– Hundstallet ser positivt vad gäller licens eller certifikat att äga hund om det bidrar till en ökad välfärd. Vissa grundläggande krav skulle öka kompetensen hos hundägare vilket således innebär en djupare förståelse för beteende, dess orsaker och funktioner. Att införa licens skulle även kunna innebära ökad samhällssäkerhet avseende hundar, eftersom ökad kunskap innebär minskad risk.*

Vad anser du är de främsta orsakerna till att hundattacker uppstår?

Vilken av följande lösningar anser du är mest effektiv för att minska hundattacker i Sverige?

HUNDRAPPORTEN 2026

För de allra flesta är hunden inte bara ett sällskapsdjur, utan en fullvärdig familjemedlem som skänker glädje, trygghet och gemenskap. Det bandet är genuint och djupt – och det är just därför vi inte kan blunda för den verklighet som Hundrapporten 2026 synliggör.

Per Leander, Generalsekretare Hundstallet

Kärleken är gratis - vården är det inte

Ekonomin har blivit en avgörande faktor för hundars välfärd i Sverige, och årets undersökning ger en oroande bild av hur tätt ihopkopplat hundägande och ekonomisk sårbarhet har blivit.

81 procent ser en tydlig risk att hundägande är på väg att bli en klassfråga. Ekonomijournalisten Frida Bratt på Dagens industri och Privata Affärer delar den bilden och är tydlig med att verkligheten kanske redan har hunnit ikapp oron.

> *- Om vi inte redan är där är vi åtminstone definitivt på väg dit. Sjukvårds- och försäkringskostnader är en mycket stor del av kostnaden för hundägandet idag och de går inte att bortse från för den som funderar på att skaffa hund. Mäktar man inte med dessa kostnader och saknar marginalerna bör man avvakta med att skaffa hund, för hundens skull, hur tråkigt det än är. Det gör rent krasst att alla som vill inte kan äga en hund.*

Den ekonomiska sårbarheten är påtaglig i undersökningsmaterialet: 43 procent av hundägarna har begränsad motståndskraft vid en större veterinärkostnad och 7 procent uppger att de

Bakom siffrorna:

Ekonomin avgör vem som får vård

När ekonomin sätter stopp för veterinärbesöket är det hunden som betalar priset. Hos Hundstallet ser vi konsekvenserna av utebliven vård dagligen: trasiga tänder och kraftig tandsten som aldrig behandlats, obehandlade allergier som lett till kronisk klåda och smärta, och multisjuka hundar vars ägare inte haft råd att utreda grundorsaken. Det är ett mönster som blir allt vanligare. Ett exempel är Chiquita, som lämnades in till oss av en familj som älskade henne men inte hade råd med veterinärvård. Hon hade en livshotande livmodersinflammation och opererades samma dag hon kom till oss. Chiquita klarade sig - men vi möter allt fler hundar där den historien fått ett annat slut.

inte alls skulle klara en oväntad utgift på 10 000 kr. Bland yngre ägare (18-44 år) är siffran 10 procent. Det är marginaler som inte lämnar utrymme för det oväntade - och det oväntade hör till hundägandets vardag.

Denna ekonomiska press får direkta konsekvenser för djurskyddet. Var åttonde hundägare (12 %) har tvingats avstå eller skjuta upp vård av ekonomiska skäl. 6 procent har till och med övervägt omplacering eller avlivning. Som Frida konstaterar är det hunden som drabbas ytterst:

> *– Det är i första hand ett djurvälfärdsproblem eftersom kostnaden kan leda till att man väntar med att söka vård. Eller i värsta fall inte söker vård alls.*

Missnöjet med veterinärbranschen är utbrett och delas av hundägare oavsett inkomstnivå. 73 procent ser bristande pristransparens som ett stort problem och 66 procent anser att priserna är orimliga i förhållande till kvaliteten. Frida pekar på strukturella förklaringar till varför marknaden inte löst detta på egen hand:

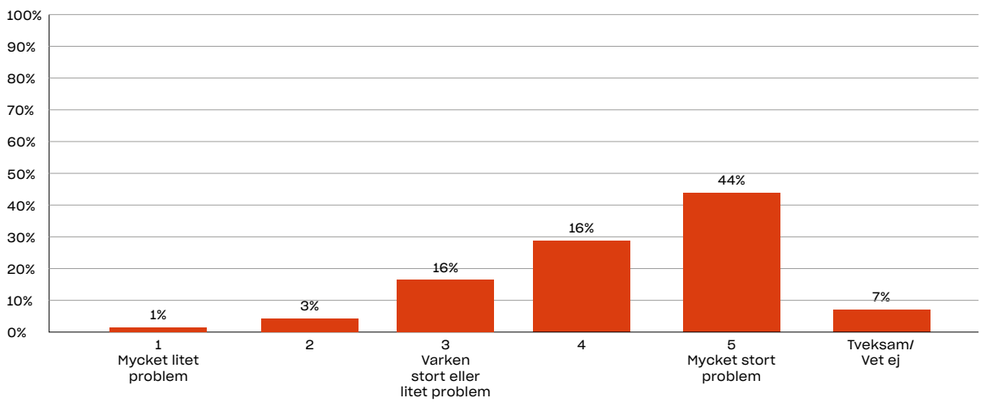
> *– Marknaden för djursjukvård har konsoliderats och domineras nu av ett fåtal aktörer. Sådant brukar generellt knappast borga för prispress. När du söker vård vet du ofta helt enkelt inte vad slutnotan landar på och det skapar ett informationsunderläge. Dessutom befinner sig den som söker vård för sin skadade eller sjuka hund i ett emotionellt sårbart läge och kanske är det en tid på dygnet när det inte finns många alternativ.*

Trots det fick bara 31 procent tydlig prisinformation inför sitt senaste veterinärbesök och 60 procent upplevde att de inte hade möjlighet att jämföra priser mellan kliniker. Hela 83 procent vill därför se nationella riktlinjer för prissättning och information. Frida ser värdet i sådana riktlinjer, men är noga med att de måste fungera i praktiken:

> *– Det vore bra att få riktlinjer för exempelvis standardiserade prisintervall för vanliga behandlingar och kanske ett krav på prisestimat före behandling. Vi ser ju att det inom andra sjukvårdsområden finns krav på referenspriser. Det får dock inte bli lösningar som ser bra ut på pappret men inte hjälper i praktiken.*

Det är en påminnelse om att opinionen för förändring, som är bred och stark, måste mötas av åtgärder med genomslagskraft.

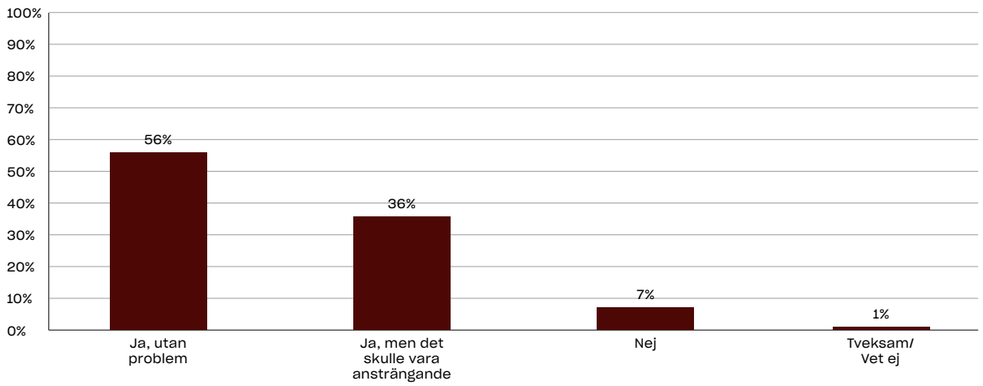
Hur stort eller litet problem anser du att bristande pristransparens inom djursjukvården är?

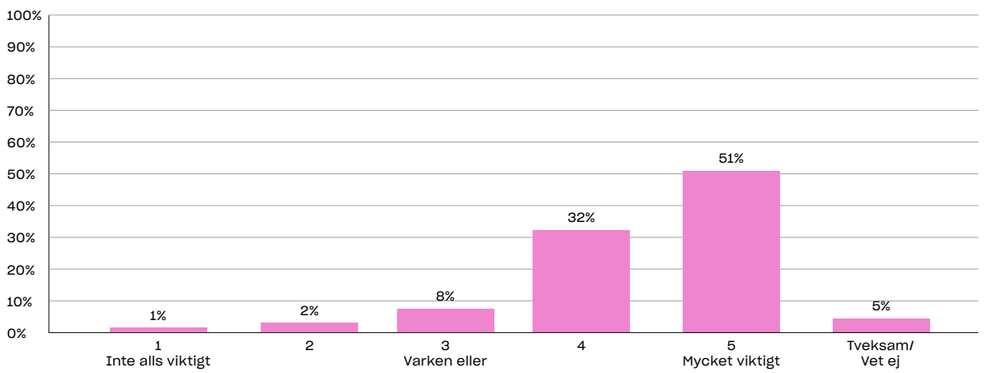
81%

anser att ökade kostnader riskerar att göra hundägande till en klassfråga.

Skulle du klara en oväntad veterinärkostnad på 10 000 kronor inom en månad?

Hur viktigt är det att införa nationella riktlinjer för prissättning eller prisinformation inom djursjukvården?

Den mörka sidan av hundmarknaden

Kunskapen om trygga hundköp är låg och riskbeteenden är vanliga, särskilt bland yngre hundägare. Undersökningen målar upp en bild av ett Sverige där viljan att skydda sig mot oseriös handel finns, men där kunskapen brister.

57 procent av hundägarna uppfattar hundsmuggling som ett stort problem. En bild som Martin Norell på Tullverket delar.

> *– Vi hade en extrem situation under corona där många ville köpa sällskapsdjur på grund av hemisoleringen, vilket resulterade i en stor marknad för oseriösa aktörer. Hundsmuggling handlar helt enkelt om utbud och efterfrågan. Nu ser vi mer av ett normalläge som det var innan corona. De flesta smugglade hundar kommer från Centraleuropa och vi ser även en tendens att fler "märkes-hundar" kommer in via flyg till Arlanda.*

I åldersgruppen 18-44 år kan så många som 64 procent tänka sig att köpa hund via annonssidor på nätet - en kanal som innebär ökad risk för att oavsiktligt stödja smuggelhundar eller oseriös avel.

> *– Vi kan bekräfta att det är vanligt med smuggelhundar på annonssidor som Marketplace och Blocket. Det kan såklart även finnas seriösa aktörer där men*

Bakom siffrorna:

Viljan att skydda finns, men kunskapen saknas

Hundstallet möter regelbundet hundar vars bakgrund berättar mer om systemets brister än om enskilda ägares omsorg. Ärenden med djursamlare, där en större mängd hundar hållits under helt oacceptabla förhållanden, är ett återkommande inslag i vår vardag. Det handlar sällan om aktiva gärningar, utan om en gradvis eskalering där kontroll tappas, behov inte möts och djurens lidande blir osynligt tills situationen blivit akut. Det är ett problem som kräver tidig insats, tydlig lagstiftning och en samhällsdebatt som inte väntar på nästa kris.

för köparen är det viktigt att inte verkställa köpet förrän du besökt hunden i dess hemmiljö, träffat tiken och kollat att korrekt stamtavla finns. Godtag aldrig försäljning helt digitalt. Kräv alltid att få träffa valpen och tiken i hemmiljön.

52 procent anser att en obligatorisk väntetid inför hundköp är viktigt för att motverka impulsbeslut. Den enskilt viktigaste varningssignalen som hundägare känner till är brist på dokumentation eller veterinärbesiktning (85 %) - men osäkerheten kring andra tecken på oseriös handel är fortfarande stor vilket visar att utbildningsbehovet är brett.

Martin berättar även att smugglarna blivit mer avancerade och professionella.

- Det är inte lika vanligt längre att man hämtar en valp på ICA Maxis parkering en torsdagskväll. Den tiden är förbi. De har blivit mer professionella än så. Viktigast för köparen är absolut att träffa hunden i hemmiljön. Gör även research om kenneln eller uppfödaren. Hör av dig till andra som köpt från samma uppfödare, är de seriösa?

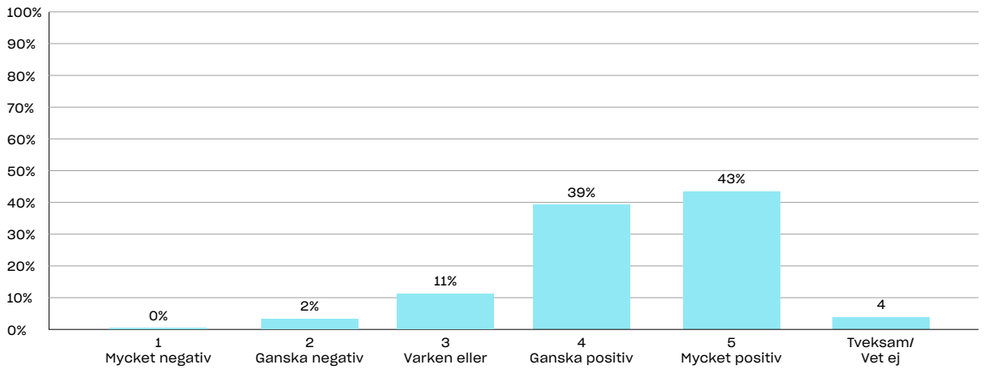
Trots att 57 procent ser hundsmuggling som ett stort problem, känner sig endast 33 procent säkra på att de faktiskt kan identifiera tecken på oseriös avel eller smuggelhundar. Nästan en tredjedel kan inte ens ta ställning i frågan - vilket i sig är ett tecken på låg insyn och begränsad kunskap.

Det finns dock ett massivt stöd för skärpta regler. 82 procent är positiva till hårdare reglering av uppfödare och valpförsäljning.

- Centraliserad EU-data är ett steg i rätt riktning. Men det behöver vara kännbar effekt och hårdare påföljder för smuggling, säger Martin som berättar att han suttit med både förtvivlade hundägare som tvingats avliva sina hundar och med likgiltiga kurirer. Att höra likgiltigheten i kurirernas röst var fruktansvärt. Hundar är levande varelser. Jag brukar alltid säga att det tuffaste för en tullare att hantera är när djur och barn inblandade.

Sammantaget är bilden tydlig: medvetenheten om riskerna finns, men kunskapen för att agera på den saknas hos alltför många. Det är ett gap som kräver både bättre konsumentupplysning och hårdare regelverk.

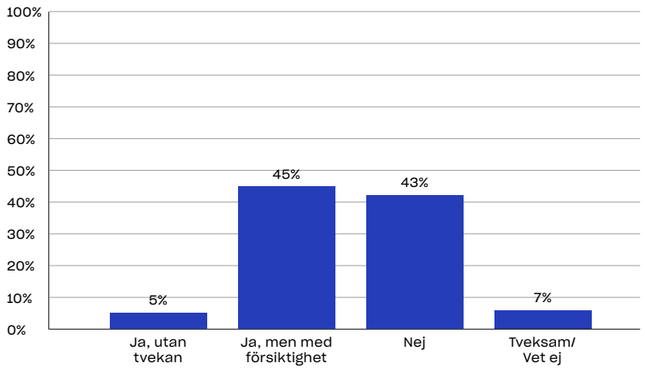
Vad är din inställning till hårdare reglering av uppfödare och valpförsäljning?

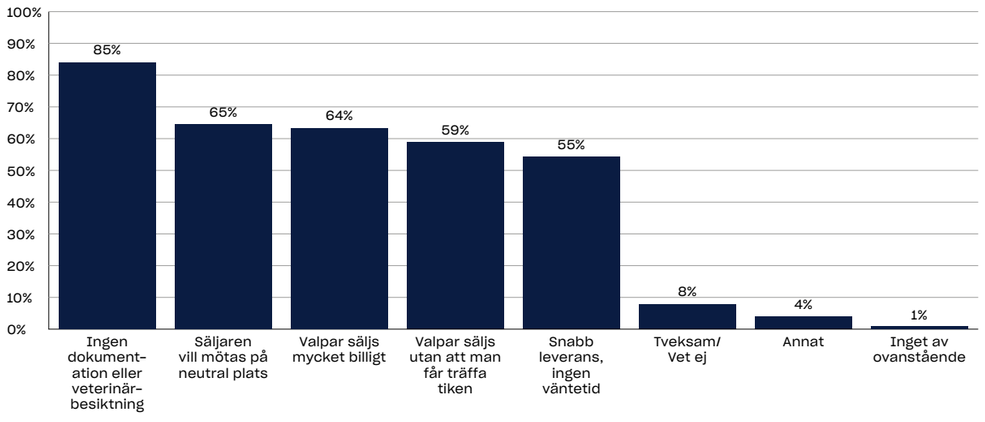
33%

känner sig säkra på att identifiera smuggelhund

Skulle du kunna tänka dig att köpa en hund via en annonssida på nätet?

Vilka riskfaktorer som tyder på oseriös avel känner du till?

Vägen framåt

Hundrapporten 2026 ger en sammanhängande bild av ett Sverige som älskar sina hundar djupt - men där kärlek inte alltid räcker. Gapet mellan ansvar och verklighet är tydligt, oavsett om det handlar om ägarkunskap, ekonomisk förmåga, lagarnas genomslagskraft eller transparensen på hundmarknaden.

Siffrorna talar sitt tydliga språk: 84 procent anser att hundägare bär ett mycket stort ansvar - men bara 5 procent menar att ansvaret faktiskt tas. 12 procent har tvingats avstå vård av ekonomiska skäl. 82 procent vill se hårdare reglering av uppfödare.

Och bara en av tre känner sig säker på att känna igen en smuggelhund.

Det är en bild av ett system som inte ger hundägare - och framför allt inte hundar - de förutsättningar de behöver.

Hundstallet kommer att fortsätta arbeta för att dessa frågor får den uppmärksamhet och de åtgärder de kräver. För varje hund som saknar ett tryggt hem, för varje ägare som måste välja mellan plånbok och hundens hälsa, och för ett Sverige där alla hundar får det liv de förtjänar.

Hundstallet
HUNDSKYDDSFÖRENINGEN